

MARIE LU

WARCROSS

**BİR
SANAL
GERÇEKLIK
OYUNU**

Çeviren
Onur Kınacı Birler

Kristin ve Jen'e,
Hayatımı değiştirdiğiniz ve bunca yıl sonra bile
hâlâ burada olduğunuz için...

Sadece on üç yaşındayken Warcross'u icat eden dâhi beyin Hideo Tanaka'yı dünya üzerinde duymayan tek bir kişi bile yoktur. Bugün açıklanan küresel bir araştırmanın sarsıcı sonucuna göre yaşları 12-30 arasında değişen insanların %90'ı, düzenli olarak ya da en azından haftada bir kere Warcross oynuyor. Bu seneki Warcross Şampiyonası'nı 200 milyondan fazla kişinin izlemesi bekleniyor. [. . .]

Düzeltilme:

Bu haberin önceki baskısında Hideo Tanaka yanlışlıkla milyoner olarak tanımlanmıştır. Kendisi milyarderdur.

—THE NEW YORK DIGEST

MANHATTAN

New York, New York

Ava çıkmak için fazlasıyla soğuk bir gündü.

Titreyerek atkımı ağzımın daha da üzerine çektim ve kirpiklerimde biriken birkaç kar tanesini sildim. Ardından botumu elektrikli kaykayımın üstüne sertçe vurdum. Kaykayım da sahip olduğum her şey gibi eski ve ikinci eldi; mavi boyası altındaki ucuz, gümüş rengi plastik kısımlar görünecek kadar soyulmuştu ama yine de henüz ölmemişti; bu yüzden topuğumu daha sert bastırduğumda nihayet yanıt verip iki sıra arabanın arasından sıkışarak geçebileceğim şekilde beni ileri doğru fırlattı. Gökkuşuğu renklerindeki parlak boyalı saçlarım yüzüme kırbaç gibi savruldu.

Bir sürücü, arabasının yanından kıvrılarak geçtiğim sırada, "Hey!" diye bağırdı. Omzumun üzerinden geriye baktığımda adamın açık penceresinden yumruğunu bana doğru salladığını gördüm. "Neredeyse bana çarpıyordun!"

Ona aldırmayarak arkamı döndüm. Genelde bu kadar kaba bir insan değildim, en azından seslenerek bir özür dilerdim. Fakat bu sabah uyandığımda dairemin kapısına bantlanmış sarı bir kâğıt bulmuştum ve üzerindeki kelimeler hayal edebileceğiniz en büyük fontla yazılmıştı.

ÖDEME YAPMAK YA DA EVİ BOŞALTMAK İÇİN SON 72 SAAT

Çevirisi: Kırımı neredeyse üç aydır ödememiştim. O yüzden ya 3450\$ bulacaktım ya da evsiz kalacak ve hafta sonu geldiğinde sokaklarda yatacaktım.

Bu durum kim olsa keyfini kaçırırdı.

Yanaklarım rüzgârdan acıyordu. Gökdelenlerin arasından görünen gökyüzü griydi, gittikçe de grileşiyordu ve hafifçe atıştıran kar birkaç saat içinde düzenli bir yağışa dönüşecekti. Arabalar caddelerde sıkış tepişti; uzayıp giden fren ışıkları ve kornalar, Times Meydanı'nın her yerini doldurmuştu. Trafik polisinin ara sıra çalan düdüğü tüm bu kaosun üzerinde yankılanıyordu. Hava, egzoz kokusu ve yakınlarda açık kalan bir havalandırma- dan çıkan buharla ağırlaşmıştı. İnsanlar kaldırımlarda aşağı yukarı yürüyordu. Okuldan eve dönen öğrencileri fark etmek kolaydı; sırt çantaları ve kocaman kulaklıklarıyla kalabalığın içinde hemen seçiliyorlardı.

Aslında benim de onlardan biri olmam gerekiyordu. Bu sene üniversitedeki ilk yılım olacaktı ama babam öldükten sonra dersleri asmaya başlamış, birkaç yıl önce de okulu tamamen bırakmış- tım. (Tamam, pekâlâ... aslında okuldan atılmışım. Fakat yemin ederim, atılmasaydım da ben zaten bırakacaktım. Bundan daha sonra bahsederim.)

Telefonuma tekrar baktım, aklım yeniden ava odaklandı. İki gün önce şu mesajı almıştım:

New York Polis Müdürlüğü UYARI!
Martin Hamer için tutuklama kararı.
Ödeme 5000\$.

Polisler bu günlerde sokaklarda artan suçlarla o kadar meşgul- dü ki Warcraft oyununda kumar oynadığı, para çaldığı ve bahis- lerine para bulmak için uyuşturucu sattığı söylenen Martin Hamer

gibi önemsiz suçluları yakalayacak zamanları yoktu. O yüzden de haftada bir bunun gibi bir mesaj yayınlıyor ve söz konusu suçluyu yakalayacak kişiye ödül vad ediyorlardı.

İşte burada ben devreye giriyordum. Manhattan'daki birçok ödül avcısından biriydim ve Martin Hamer'ı diğer avcılardan önce yakalamak için uğraşıyordum.

Zor zamanlar yaşamış herhangi biri, zihnimde sürekli rakamların dönüp durmasını anlayacaktır. New York'taki en kötü dairenin kirası: 1150\$. Bir aylık yemek: 180\$. Elektrik ve internet: 150\$. Kilerimde kalan makarna, ramen ve konserve et kutusu miktarı: 4'er paket Vesaire, vesaire... Hepsinden de önemlisi ödenmemiş 3450\$ kiram ve 6000\$ kredi kartı borcum vardı.

Banka hesabımda kalan para miktarı: 13\$.

Benim yaşımdaki normal bir genç kızın endişelenmesi gereken şeyler değildi bunlar. Benim sınavlardan tırsıyor olmam gerekirdi. Ödev teslimlerinden. Zamanında uyanamamaktan.

Fakat tam olarak normal bir ergenlik geçirmemişim.

Beş bin dolar aylardır verilen en büyük ödüldü. Benim içinse dünyadaki tüm para miktarı bu olabilirdi. O yüzden son iki gündür bu adamı izlemekten başka hiçbir şey yapmamıştım. Bu ay art arda dört ödülü kaçırmıştım. Eğer bunu da kaçırsam başım ciddi derde girecekti.

Yan yoldan doğruca Times Meydanı'na girmek zorunda kalıp kalabalığın ve kaldırıma yanaşmış taksilerin arasında sıkışınca, *Turistler daima yolları tıkıyor*, diye düşündüm. Kaykayımın arkasına bastırıp durdum ve geri geri gitmeye başladım. Bu arada yeniden telefonuma göz attım.

Birkaç ay önce New York'taki Warcross oyuncularının ana rehberini hacklemeyi başarmıştım ve hepsini telefonumdaki haritalara eklemiştim. Eğer dünyadaki herkesin bir şekilde birbirine bağlı olduğunu unutmazsanız bu zor değildi. Sadece zaman alan bir işti. Bir hesaba gizlice girerdiniz, sonrasında onun arkadaşlarına doğru yayılıp, ardından da *onların* arkadaşlarına doğru genişlediğinizde, en sonunda New York'taki herhangi bir

oyuncunun yerini tespit edebilirdiniz. Artık nihayet hedefimin fiziksel olarak bulunduğu yeri tespit etmeyi başarmıştım ama telefonum eski püskü, döküntü bir şeydi ve antika pili hayatının son günlerini yaşıyordu. Enerjisini koruyabilmek için sürekli uyku moduna geçiyordu ve ekranı o kadar karanlıktı ki doğru düzgün hiçbir şey göremiyordum.

Piksellere gözlerimi kısarak bakarken, “Uyan,” diye mırıldandım.

En sonunda zavallı telefonum acınası bir ses çıkardı ve haritamın üzerindeki kırmızı yer işareti göründü.

Taksi kalabalığının arasından çıkış yolumu bularak kaykayımın arkasına topuğumu bastırdım. Bir anlığına itiraz edercesine bir ses çıkaran kaykayım, hızla öne atılarak beni yürüten insan kargaşasının içinde bir nokta hâline getirdi.

Times Meydanı’na vardığımda devasa ekranlar tepemde yükseliyor, ses ve neon ışıklar etrafımı sarıyordu. Her ilkbaharda resmî Warcross Şampiyonası devasa bir törenle başlardı ve en iyi dereceye sahip oyunculardan oluşan iki takım, Warcross’un Yıldızlar Karması açılış maçında yarıştı. Bu seneki Açılış Töreni Tokyo’da yapılıyordu; bu yüzden tüm ekranlar bugün Warcross’u gösteriyordu. Ünlü oyuncular, reklamlar ve geçen yıldan görüntüler coşkuyla dönüp duruyordu. Bir binanın yan tarafında Frankie Dena’nın en son, en çılgın müzik videosu gösteriliyordu. Özel yapım kostümü ve ağla kaplı pırıltılı peleriniyle Warcross avatarı gibi giyinmişti ve parlak pembe takım elbiseli bir grup işadamlıyla birlikte dans ediyordu. Ekranın aşağısında bir grup heyecanlı turist, sahte Warcross kostümü giymiş bir adamla fotoğraf çektirmek için poz veriyordu.

Bir başka ekran bu akşamki Açılış Töreni’nde yarışacak beş yıldız oyuncuyu gösteriyordu. Asher Wing. Kento Park. Jena MacNeil. Max Martin. Penn Wachowski. Başımı kaldırarak hayranlıkla onlara baktım. Her biri tepeden tırnağa bu sezonun son modasına uygun giyinmişti. Bana doğru gülümsüyorlardı, ağızları neredeyse tüm şehri yutacak kadar büyüktü. Ben baktığım

sırada ellerindeki Coca Cola kutularını havaya kaldırıp bu seneki oyunlarda içecek tercihlerinin bu olacağını gösterdiler. Ekranın altında kayan bir yazı vardı:

YILDIZ WARCROSS OYUNCULARI TOKYO'YA VARDI, DÜNYA HÂKİMİYETİ İÇİN HAREKETE HAZIRLAR.

Kavşağı geçtikten sonra daha küçük bir yola saptım. Telefonumda hedefimi gösteren küçük kırmızı nokta yeniden hareket etti. Görünüşe göre Otuz Sekizinci Cadde'ye sapmıştı.

Birkaç sokak daha sıkışık trafiğin içinde zorlukla ilerledikten sonra nihayet geleceğim yere vardım ve bir gazete bayisinin yanındaki kaldırımda durdum. Kırmızı nokta şu anda önümdeki binanın içinde, kafenin kapısının üstünde dolanıp duruyordu. Atkımı aşağı çekip rahat bir nefes verdim. Nefesim buz gibi havayı buğulandırdı. "Yakaladım seni," diye fısıldarken beş bin dolarlık ödülü düşünüp gülümsedim. Elektrikli kaykayımdan aşağı atladım. Askılarını çekip omzumun üstünden savurarak arkama attığımda alet sırt çantama çarptı. Kullanılmaktan dolayı hâlâ sıcaktı ve eşofman üstümden sızan sıcaklığın tadını iyice çıkarmak için sırtımı büktüm.

Gazete bayisinin önünden geçtiğim sırada dergilerin kapaklarına şöyle bir göz attım. En sevdiğim kişiden bahsedip bahsetmediklerini görmek için kapaklara göz gezdirmek gibi bir huyum vardı. Her zaman bir şeyler olurdu. Tam da beklediğim gibi, dergilerden biri ona dikkat çekici biçimde yer vermişti: Yüzü gölgelemin içinde kalan uzun boylu genç bir adam ofisinde yayılmış oturuyordu, üzerinde koyu renkli pantolonu ve kollarını dirseklerine kadar kıvrıdığı şık gömleği vardı. Fotoğrafın altında Warcross'un ana şirketi Henka Games firmasının logosu bulunuyordu.

HIDEO TANAKA 21 YAŞINA GİRİYOR.

WARCROSS'UN YARATICISININ ÖZEL HAYATINA BİR BAKIŞ

İdolümün adını gördüğümde kalbim tekledi. Durup dergiyi karıştıracak kadar zamanımın olmaması çok kötüydü. Belki daha sonra. İsteksizce arkamı döndüm, sırt çantamı ve kaykayımı düzelttim, kapüşonumu çekerek başımı kapattım. Yanından geçtiğim cam pencerelerden yansıyan görüntüm biçimsizdi: uzun bir yüz, fazlasıyla uzun, koyu renkli dar kot pantolon, siyah eldivenler, yıpranmış botlar, siyah kapüşonunun etrafına sarılmış soluk kırmızı bir atkı. Kapüşonumun altından gökkuşağı renginde saçlarım çıkıyordu. Bu yansımadaki kızı bir derginin kapağında hayal etmeye çalıştım.

Aptal olma. Kafenin girişine yönelirken bu saçma düşünceyi aklımdan uzaklaştırarak sırt çantamdaki malzemelerin listesini kontrol etmeye yoğunlaştım.

1. Kelepçeler
2. Kablo fırlatıcı
3. Çelik uçlu eldivenler
4. Telefon
5. Yedek kıyafet
6. Şok tabancası
7. Kitap

İlk avlarımdan birinde hedefimin üzerinde şok tabancamı (#6) kullandıktan sonra üzerime kusmuştu. O zamandan beri yanımda yedek kıyafet (#5) taşıyordum. İki farklı hedef, beni ısırmayı başarmıştı ve birkaç tetanos aşısından sonra çantama eldivenleri (#3) eklemiştim. Kablo fırlatıcısı (#2) ulaşması zor yerler ve yakalaması zor insanlar içindi. Telefonum (#4) benim taşınabilir hack asistanımdı. Kelepçeler (#1) ise, eh, bunu açıklamaya gerek yoktu.

Tabii ki avımı uzun süre beklemem gerektiği zamanlar içinse kitap (#7) taşıyordum. Şarjımı bitirmeyen bir eğlence daima çantada taşınmaya değerdi.

Kafeye adımımı attım, etrafımı saran sıcaklığın tadını çıkar-

rırken telefonumu yeniden kontrol ettim. Müşteriler hamur işlerinin olduğu bir tezgâh boyunca sıraya girmiş, dört otomatik kasadan birinin açılmasını bekliyorlardı. Duvarlara dekoratif amaçlı kitap rafları sıralanmıştı. Masalar, öğrenciler ve turistlerle doluydu. Telefonumun kamerasını onlara doğrulttuğumda başlarının üzerinde beliren isimlerini gördüm; bu da demektir ki hiçbirisi kendi durumlarını Özel olarak ayarlamamıştı. Belki de hedefim bu katta değildi.

Rafların arasından geçerken her masayı dikkatle izliyordum. Çoğu insan etrafındakileri gerçekten gözlemlemezdi; herhangi birine yanındaki masada oturan kişinin ne giydiğini sorsanız büyük ihtimalle size bunun cevabını veremezdi. Fakat ben verirdim. Kahve sırasında bekleyenlerin her birinin giysilerini ve davranışlarını birebir tarif edebilirdim, her masada kaç kişinin oturduğunu tam olarak bilirdim; hatta kimin omuzlarını biraz fazla öne eğdiğini, yan yana oturan iki kişiden hangisinin tek bir kelime bile etmediğini veya kimseyle göz göze gelmemeye dikkat eden adamı da söyleyebilirdim. Bir sahneyi, tıpkı bir fotoğrafçının manzarayı incelemesi gibi inceleyebilirdim; gözlerimi rahatlatır, tüm görüş alanını tek bir seferde analiz eder, ilgimi çeken noktaları araştırır ve tüm sahneyi hatırlayabilmek için zihnimden fotoğrafını çekerdim.

Buradaki şablon düzenini bozan hatayı ve göze batanı arardım.

Bakışlarım koltukların üzerinde bir şeyler okuyan bir grup oğlana takıldı. Bir süre onları izledim, sohbetlerinden bir şeyler çıkarmaya çalıştım ve elden ele geçirdikleri ya da telefonlarıyla birbirlerine ilettikleri çipler olup olmadığını gözledim. Hiçbir şey olmadı. Dikkatim ikinci kata çıkan merdivene kaydı. Başka avcılar da bu ava yaklaştıklarına hiç şüphem yoktu; o yüzden ona herkesten önce ulaşmalıyım. Basamakları tırmanırken adımlarım hızlandı.

Burada kimse yoktu ya da en azından öyle görünüyordu. Fakat sonra diğer uçtaki bir masada oturan iki kişinin belli belirsiz

seslerini işittim. İki kitaplığın arasına sıkıştırılmış masada oturanları merdivenin oradan görmek neredeyse imkânsızdı. Sessiz adımlarla yaklaştım ve rafların arasından gizlice baktım.

Masada, burnunu bir kitaba gömmüş bir kadın vardı. Kadının tepesinde dikilen adam sinirli tavırlarla ayaklarını sürüyordu. Telefonumu kaldırdım. Beklediğim gibi ikisi de durumlarını Özel olarak ayarlamıştı.

Beni görememeleri için duvara doğru kaydım ve yakından dinlemeye başladım.

“Yarın geceye kadar vaktim yok,” dedi adam.

“Üzgünüm,” diye yanıtladı kadın. “Ama yapabileceğim pek bir şey yok. Patronum bu kadar büyük miktardaki bir parayı fazladan güvenlik önlemleri almadan size yollayamaz; özellikle de polis sizin için tutuklama kararı çıkarmışken.”

“Bana söz vermişsiniz.”

“Ve bunun için üzgünüm, bayım.” Kadının sesi sakın ve alaycıydı, sanki bunları daha önce sayısız kez söylemiş gibiydi. “Oyun sezonundayız. Yetkililerin hepsi kırmızı alarmda.”

“Sizde üç yüz bin çipim var. Bunun ne kadar ettiği hakkında bir bilginiz var mı?”

“Evet. Bunu bilmek benim işim,” diye yanıtladı kadın, hayatında duyduğum en duygusuz sesle.

Üç yüz bin çip. Şimdiki takas oranına göre bu yaklaşık olarak iki yüz bin dolar ediyordu. Bu adam yüksek bir bahisçiydi. Birleşik Devletler’de Warcross üzerine kumar oynamak yasadışıydı; teknoloji ve siber suçlarla mücadele edebilmek için hükümetin son dönemde çaresiz bir girişim olarak çıkardığı birçok kanundan birisiydi bu. Eğer bir Warcross maçında bahis kazanırsanız çip adı verilen oyun kredileri kazanıyordunuz. Fakat şöyle bir durum vardı; bu çipleri ya çevrimiçi olarak alırdınız ya da bir yerlerde bu aracı kadın gibi biriyle buluşur, çipleri elden alırdınız. Çiplerinizi onun aracılığıyla takas ederdiniz. O da karşılığında, patronunun payını keserek size gerçek para verirdi.

“O benim param,” diye ısrar etti adam.

“Kendimizi korumak zorundayız. Ekstra güvenlik önlemleri zaman alıyor. Yarın gece tekrar gelebilirsiniz ve çiplerinizin yarısını takas ederiz.”

“Size söyledim, *yarın geceye kadar zamanım yok*. Şehirden ayrılmak zorundayım.”

Konuşma aynı şekilde devam etti. Dinlerken nefesimi tuttum. Kadın, adamın kimliğini hemen hemen doğrulamıştı.

Gözlerimi kıstım ve dudaklarım aç bir sırtıyla kıvrıldı. İşte, bütün av boyunca peşinde olduğun an bu andı; iz sürerek açığa çıkardığım ufak tefek ipuçlarının hepsinin tek noktada birleştiği, avımın fiziksel olarak karşımda dikildiği ve toplanmak için yeterince olgunlaşmış olduğu an. Bulmacayı çözdüğüm an.

Yakaladım seni.

Konuşmaları daha telaşlı bir hâl aldığı anda telefonuma iki kere tıklayarak polise yazılı bir mesaj yolladım.

Şüpheli gözetine alındı.

Neredeyse ânında cevap geldi.

NYPD UYARILDI.

Sırt çantamdan şok tabancamı çıkardım. Tabanca bir anlığına fermuarın köşesine takılarak çok hafif bir sürtünme sesi çıkardı.

Konuşma birden kesildi. Kadınla adam kitap raflarının ardından başlarını hızla ve korkuyla bana doğru çevirdi. Adam yüzümdeki ifadeyi gördü. Yüzü ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve saçları alnına yapışmıştı. Yarım saniye geçti.

Ateş ettim.

Adam fırladı, kıl payı kaçırıldı. *İyi refleksleri var*. Kadın da masadan hızla kaçarak uzaklaştı ama o umurumda değildi. Adamın peşinden koştum. Basamakları üçer üçer iniyordu ve bir ara

sendeleyince telefonuyla birkaç kalemi yere düşürdü. İlk kata ulaştığımda çıkışa doğru atıldı. Hemen ardından dönen camlı kapıdan ben geçtim.

Caddeye çıktık. Adam etrafındakileri iterek ilerlerken insanlar irkilerek bağırmağa başladı; fotoğraf çeken bir kadın turisti sırtüstü yere düşürdü. Tek bir hareketle kaykayımı omzumdan alıp yere koydum ve üzerine atlayıp topuğumu var gücümle bastırdım. Kaykay tiz bir sesle çalışınca öne atıldım ve kaldırımında son hızla ilerlemeye başladım. Adam başını çevirip bana baktığında ona doğru süratle yaklaştığımı gördü. Panik içinde koşarak caddede sola döndü.

Sert bir açıyla yönümü değiştirdiğimde kaykayımın köşesi kaldırıma sürttü ve ardında uzun, siyah bir iz bıraktı. Şok tabancamı adamın sırtına doğru hedef aldım ve ateş ettim.

Adam çığlık atarak düştü. Hemen yeniden kalkmaya çalıştı ama ona yetişmiştim. Bileğimi kavradı. Tökezledim ve adama bir tekme savurdum. Gözleri vahşileşmişti, dişlerini sıkıyordu ve çenesi gergindi. Bir anda ortaya çıkan bıçağın parıltısını tam zamanında fark ettim. Adamı tekmeleyerek üzerimden attım ve tam beni bacağımdan bıçaklamak üzereyken yuvarlanarak uzaklaştım. Ceketini kavradım. Şok tabancasını bu sefer yakın mesafeden yeniden ateşledim. Atışım doğrudan hedefi buldu. Adamın vücudu kaskatı kesildi. Kaldırıma yığıldığında tir tir titriyordu.

Üzerine atladım. Adam yerde hıçkırırken dizimle sırtına sertçe bastırıyordum. Bu tarafa dönen polis arabalarının siren sesi duyulmaya başlamıştı. Artık çevremize bir sürü insan toplanmıştı ve gözlükleriyle her şeyi kaydediyorlardı.

Adam sıkılı dişlerinin arasından tekrar tekrar, “Ben bir şey yapmadım,” diyordu. Yere çok sert bastırduğımdan olsa gerek sesi boğuk çıkıyordu. “İçerideki kadın... sana onun adını verebilirim...”

Kelepçelerimi bileğine geçirdiğim sırada, “Kes sesini,” diye susturdum adamı.

Neyse ki sustu. Genelde dediklerimi bu şekilde yapmazlardı. Polis arabaları gelene ve kırmızı mavi renkli ışıkların yansımalarını duvarda görene dek yerimden kıpırdamadım. Ancak o zaman ayağa kalkıp adamdan uzaklaştım ve polisler iyice görebilsin diye ellerimi kaldırdım. İki polis, adamı ayağa kaldırırken benim başarılı geçen avım sebebiyle heyecandan karıncalanıyordu.

Beş bin dolar! Bu paranın yarısına bile en son ne zaman sahip olmuşum? Hiçbir zaman. En azından bir süre için artık daha az çaresiz olacaktım, kira borcumu ödeyebilecektim ve ev sahibimi bir müddet sakinleştirebilecektim. Sonrasında da 1550\$ daha param kalacaktı. Bu bir *servetti*. Zihnim hemen diğer ödemelerime kaydı. Belki bu gece hazır noodle dışında bir şey yiyebilirdim.

Zafer sevinciyle havaya zıplamak istiyordum. İyi durumda olacaktım. En azından bir sonraki ava kadar.

Polislerin benden tarafa bile bakmadan yeni tutsaklarıyla uzaklaşmaya başladıklarını bir süre sonra fark ettim. Gülümsemem soldu.

“Hey, memur hanım!” diye bağırdım ve aceleyle en yakınım-dakinin yanına koştum. “Ödememi almam için beni merkeze siz mi götüreceksiniz? Yoksa sizinle orada mı buluşmam gerekiyor?”

Memurun bana bakışı, sanki az önce bir suçluyu yakaladığı- ma inanmıyormuş gibiydi. Bıkkın görünüyordu ve gözlerinin altındaki siyah halkalardan pek fazla dinlenemediği anlaşılıyordu. “Sen ilk değildin,” dedi.

İrkilerek gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Başka bir avcı senden önce telefonla uyarı gönderdi.”

Bir anlığına yapabildiğim tek şey kadına boş boş bakmak oldu.

Ardından tükürürcesine bir küfür savurdum. “Bu tam bir *saçmalık!* Bütün olayı gözünüzle gördünüz. Hepiniz de benim uyarımı onayladınız!” Bana gelen mesajı polise göstermek için telefonumu kaldırdım. Tabii ki telefonumun şarjı bitmek için bu ânı bulmuştu.

Bu kanıtın pek de bir şeyi değiştireceği yoktu. Memur telefona bakmadı bile. “Bu sadece bir otomatik mesaj. *Benim* mesajlarıma göre ilk çağrıyı buralardaki başka bir avcıdan aldığım yazıyor. Ödül, ilk çağrıya gider, bunun istisnası yok.” Bana anlayışlı bir şekilde bakarak omuzlarını silkti.

Bu, hayatımda duyduğum en aptalca formaliteydi. “Hadi oradan!” diye patladım. “Diğer avcı kim? Sam mi? Jamie mi? Bu bölgeyi tetkik eden sadece o ikisi var.” Ellerimi hızla havaya kaldırdım. “Var ya, bence yalan söylüyorsun. Başka bir avcı falan yok. Sadece deme yapmak istemiyorsunuz.” Kadın arkasını dönüp uzaklaşırken peşinden gittim. “Sizi pis bir işten kurtardım; sizin yakalayamayacak kadar tembel olduğunuz kişilerin peşinden gittikleri için bu işe kelle avcılığı deniyor zaten. Bu parayı bana borçlusunuz ve siz...”

Polisin ortağı kolumdan kavrayıp beni geriye doğru öyle sert itti ki neredeyse düşüyordum. “*Geri çekil!*” diye hırladı. “Adın Emika Chen’di, değil mi?” Diğer eli kılıfında duran silahını sıkıca kavramıştı. “Evet, seni hatırlıyorum.”

Dolu bir silahla tartışacak değildim. “Tamam, *tamam.*” Kendimi zorlayarak geri çekildim ve ellerimi havaya kaldırdım. “Gidiyorum tamam mı? şimdi gidiyorum buradan.”

“Senin hapiste biraz vakit geçirdiğini biliyorum, ocuk.” Ortağının yanına gitmeden önce bana dik dik baktı; ifadesi sert ve gözleri parlaktı. “Bana bunu tekrar yapmam için fırsat verme.”

Polis telsizinin onları başka bir suç mahalline çağırdığını işittim. Etrafımdaki sesler azalırken zihnimdeki beş bin doların görüntüsü titreşmeye başladı ve en sonunda tanımadığım bir şeye dönüşerek yok oldu. Otuz saniye kadar kısa bir sürede zaferim elimden alınıp bir başkasının avucuna konmuştu.

2

Manhattan'dan sessizlik içinde çıktım. Hava gittikçe soğuyordu, kar yağışı hızlanmıştı ama yüzüme sertçe vuran rüzgâr, ruh hâlime iyi geliyordu. Sağda solda verilen partiler artık sokaklara taşmaya başlamıştı; kırmızı ve mavi formalar içindeki insanlar avazları çıktığı kadar bağırarak geri sayım yapıyorlardı. Kutlamaları yanımdan süzülüp geçerken izledim. Uzakta, Empire State Binası'nın tüm cepheleri aydınlatılmıştı ve devasa boyutlarda Warcross görüntüleri sergileniyordu.

Koruyucu aile yanında kaldığım zamanlarda Empire State Binası'nı sadece evin çatısına çıkarsam görebiliyordum. Sıksa bacaklarımı aşağı sarkıtarak çatıda otururdum ve şafak söküp gün ışığı etrafımı altın rengine boyayana dek saatlerce, Warcross görüntülerinin binanın cephesinde dönüp durmalarını izlerdim. Eğer yeterince uzun süre bakarsam kendimi de o görüntülerin içinde hayal edebilirdim. Şimdi bile binayı gördüğümde içimde o eski heyecan kıpırtıları oluşuyordu.

Elektrikli kaykayımın bir kere biptemesi beni anılarımdan söküp çıkardı. Aşağı baktım. Şarj göstergesi son çizgiye kadar inmişti. İç çektim, yavaşlayarak durdum ve kaykayımı omzuma

attım. Ardından biraz bozukluk bulabilmek için ceplerimi karıştırdım ve bulabildiğim en yakın metro istasyonuna yöneldim.

Bronx'taki Hunts Point mahallesinde evim diye adlandırdığım harabe apartmana ulaştığımda, alacakaranlık yerini mavi gri renkli bir geceye bırakmıştı. Burası parlak şehrin diğer yüzüydü. Binanın bir cephesini duvar resimleri kaplıyordu. İlk katın pencerelerinde paslanmış demirden parmaklıklar vardı. Girişteki basamakların yanında, ince kar tabakasının altında kısmen gizlenmiş plastik bardaklar, hazır gıda kutuları, kırılmış bira şişeleri gibi öbek öbek çöpler duruyordu. Burada ışıl ışıl ekranlar ya da asfaltı çatlamış caddelerden geçen şık elektrikli otomobiller yoktu. Omuzlarım çöktü ve ayaklarımın kurşun gibi ağırlaştığını hissettim. Daha akşam yemeği bile yememiştim ama şu anda yemeğe mi yoksa uykuya mı daha çok ihtiyacım olduğunu kestiremiyordum.

Sokağın aşağısında bir grup evsiz, battaniyelerini sererek ya da kapanmış bir dükkânın önüne çadırlarını kurarak yerleşiyordu. Yırtık pırtık giysilerinin içlerine plastik torbalar sokuşturmışlardı. Üzülerek başımı çevirdim. Bir zamanlar onlar da çocuktuk, belki onları seven aileleri vardı. Onları bu noktaya ne getirmişti? Onların yerinde olsam ben nasıl görünürdüm?

En sonunda girişteki basamakları zorlukla çıkıp koridorun sonundaki kapıma ulaştım. Koridorda her zamanki gibi kedi çışı ile küflü halının birbirine karışmış o iğrenç kokusu vardı. İnce duvarlardan birbirine bağırın komşuları, sonuna kadar açılmış bir televizyonu ve bir bebeğin ağlamasını duyabiliyordum. Bir nebze rahatladım. Eğer birazcık şanslıysam kırmızı yüzü ve terli atletle ev sahibim karşıma çıkmazdı. Belki de sabah onunla uğraşmak zorunda kalmadan önce en azından olaysız bir gece uykusu uyuyabilirdim.

Kapımın üzerinde, tam da eskisini koparıp attığım yerde yeni bir tahliye ihbarı bulunuyordu. Bir an nota bakakaldım, tükenmiş hâlde tekrar tekrar okudum.

NEW YORK TAHLİYE İHBARI
KİRACI ADI: EMIKA CHEN
ÖDEME YAPMAK YA DA EVİ BOŞALTMAK İÇİN SON 72 SAAT

Sanki binadaki herkesin bunu iyice öğrendiğinden emin olmak istermiş gibi geri gelip kapıma yeni bir not yapıştırması gerçekten gerekli miydi? Beni daha fazla aşıştırmak zorunda mıydı? İhbarı kapıdan yırtarcasına sökerek avucumun içinde buruşturdum ve bir an olduğum yerde öylece kalıp kâğıdın az önce durduğu yere baktım. İçimde yakından tanıdığım bir çaresizlik hissi vardı; göğsümde hızla yükselen paniğim borçlu olduğum her şeyi dışa vuruyordu. Rakamlar yeniden zihnimde dönmeye başladı. Kira, yemek, faturalar, borçlar...

Üç gün içinde bu kadar parayı nereden bulacaktım?

“Hey!”

Sesi duyunca zıpladım. Ev sahibim Bay Alsole dairesinden çıkmıştı ve bana doğru geliyordu; somurtan suratı balığa benziyordu ve turuncu renkli seyrelmiş saçları dağınıktı. Kan çanağına dönmüş gözlerine bakınca içtiği bir şey yüzünden kafasının güzel olduğunu anladım. Harika. Başka bir tartışma daha. *Bugün başka bir tartışmaya daha katlanamam.* El yordamıyla anahtarlarımı bulmaya çalışsam da geç kalmıştım; bu yüzden omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım.

“Selam Bay Alsole.” Adamın adını öyle bir telaffuz ediyordum ki ağızımdan *Bay Alkol* gibi çıkıyordu.

Kaşlarını çatarak baktı. “Benden tüm hafta boyunca kaçtın.”

“Bilerek yapmadım,” dedim. “Artık sabahları lokantada garson olarak çalıştığım bir işim var ve...”

“Artık kimsenin garsona ihtiyacı yok.” Şüphayle gözlerini kıstı.

“Eh, bu lokantanın var. Ayrıca civardaki tek iş bu. Başka hiçbir şey yok.”

“Bana ödemeyi *bugün* yapacağını söylemiştin.”

“Ne söylediğimi biliyorum.” Derin bir nefes aldım. “Konuşmak için daha sonra yanınıza uğrarım...”

“Sonra mı? Ben paramı şimdi istiyorum. Ayrıca borcuna yüz papel daha eklemen gerekiyor.”

“Ne?”

“Kiralılar bu ay artıyor. Tüm sokakta hem de. Buranın talep görmeyen bir bina olduğunu mu sanıyorsun?”

“Bu hiç adil değil,” derken sinirlenmeye başlıyordum. “Bunu yapamazsınız... Daha yeni zam yaptınız!”

“Asıl adil olmayan şey ne biliyor musun, küçük kız?” Bay Alsole gözlerini kısarak kollarını göğsünde birleştirdi. Bu hareketiyle kollarındaki çiller iyice göze çarpıyordu. “Benim evimde beleşe oturuyor olman.”

Ellerimi havaya kaldırdım. Yanaklarıma hücum eden kanın sıcaklığını hissedebiliyordum. “Biliyorum... Sadece...”

“Peki ya çiplerin? Beş binden fazla çipin var mı?”

“Olsa verirdim zaten.”

“O zaman bana başka bir şey öner!” dedi tükürürcesine. Sosis benzer parmağını kaykayıma doğrulttu. “Şu şeyi bir daha gördüğümde çekiçle paramparça edeceğim. Sat şunu ve bana paramı ver!”

“Bu sadece elli papel eder!” Bir adım ilerledim. “Bakın, ne gerekiyorsa yapacağım, yemin ediyorum, söz veriyorum.” Kelimeler ağzımdan karman çorman çıkıyordu. “Bana sadece birkaç gün daha verin.”

“Dinle çocuk.” Üç parmağını havaya kaldırarak bana tam olarak kaç ay borçlu olduğumu hatırlattı. “Acınası miktarlardaki çeklerinle işim bitti.” Ardından beni baştan aşağı süzdü. “Sen kaç oldun şimdi, on sekiz mi?”

Kaskatı kesildim. “Evet.”

Başıyla koridorun çıkışını işaret etti. “Gidip Kulüp Rockstar’da işe gir o zaman. Oradaki kızlar sadece birkaç masada dans ederek gecede dört yüz dolar kazanıyorlar. Sen kolayca beş yüzü koparırısın. Ayrıca sicilindeki suç kaydını da umursamayacaklardır.”

Gözlerimi kıstım. “Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsunuz? En az yirmi bir yaşında olmam gerekiyormuş.”

“Ne yaparsan yap, umurumda değil. *Perşembe* son. Anladın mı?” Bay Alsole’un konuşması o kadar coşkuluydu ki ağzından fırlayan tükürük yüzüme sıçradı. “Bu dairenin de hemen boşaltılmasını istiyorum. Tertemiz bırakılsın.”

“*Ben girdiğimde de tertemiz değildi!*” diye bağırdım ben de. Fakat adam çoktan arkasını dönmüştü ve koridorda ilerliyordu.

Kapısını çarparak kapattığında yavaş bir nefes verdim. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Ellerim titriyordu.

Düşüncelerim yine evsizlere kaydı; bakışları bomboş, omuzları düşüktü. Ardından ara sıra Kulüp Rockstar’dan çıktıklarını gördüğüm sigara, ter ve ağır parfüm kokan, makyajları dağılmış kızlar aklıma geldi. Bay Alsole’un tehdidi bana, eğer kısa zamanda şansımı değiştirecek bir şey bulamazsam, bazı zor kararlar vermeye başlamazsam sonumun neresi olacağını hatırlatmıştı.

Onu yumuşatacak, merhamet etmesini sağlayacak bir yol bulacaktım. *Bana sadece bir hafta daha verin, yemin ederim size paranın yarısını getireceğim. Söz veriyorum.* Anahtarımı kilitte döndürürken zihnimden bu sözleri tekrarlayıp durdum.

Pencereden içeri yansıyan neon mavi ışığa rağmen içerisi karanlıktı. Işıkları açtım, anahtarlarımı mutfak tezgâhının üzerine fırlattım ve buruşturduğum ihbar notunu çöpe attım. Ardından dairenin içine bakmak için duraksadım.

Bir sürü eşyayla tıkkış tıkkış dolu minik bir stüdyo daireydi. Sıvalardaki çatlaklar duvarlar boyunca uzanıyordu. Odanın tavanındaki ampullerden biri patlamıştı, diğeryise tamamen bitmeden önce birinin gelip değiştirmesini bekliyormuşçasına solgun bir ışık yayıyordu. Warcross gözlüğüm açılır kapanır yemek masasının üstündeydi. Bunu eski model olduğu için ucuz kiralamıştım. Mutfığa iki koli eşya yığılmıştı ve iki yer yatağı hemen pencerenin dibinde duruyordu. Bunların dışında antika bir televizyonla hardal sarısı eski püskü kanepenin odadaki geri kalan boşluğu dolduruyordu.

“Emi?”

Boğuk ses, kanepedeki battaniyenin altından geldi. Oda arka-
daşım doğrularak yüzünü ovuşturdu ve elini karmaşık sarı saçla-
rının arasından geçirdi. *Keira*. Warcross gözlüğüyle uyuyakaldı-
ğında yanaklarında ve alnında belli belirsiz bir iz çıkmıştı. Bana
bakarak burnunu kırıştırdı. “Yanında yine bir erkek mi var?”

Başımı salladım. “Hayır, bu gece tekim,” diye yanıtladım.
“Söylediğin gibi bugün Bay Alsole’a paranın sana düşen yarısını
verdin mi?”

“Ah.” Dik dik baktığımı görmezden gelerek bacaklarını kanepenin
yanından sarkıttı ve yarısı yenmiş cips torbasına uzandı.
“Bu hafta sonuna kadar veririm.”

“Bizi perşembe günü evden atacağının farkındasın, değil
mi?”

“*Bana* bunu kimse söylemedi.”

Yemek masasının sandalyesinin sırtına dayadığım ellerimi
sıktım. Daireden gün boyunca ayrılmamıştı, bu yüzden de kapı-
ya asılmış tahliye kâğıtlarını görmemişti bile. Derin bir nefes ala-
rak kendime *Keira*’nın da iş bulamadığını hatırlattım. Neredeyse
bir sene kadar çabaladıktan sonra pes edip içine kapanmıştı ve
bütün gün Warcross oynamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Bu benim de gayet iyi bildiğim bir durumdu ama bu gece
ona daha fazla sabır gösteremeyecek kadar tükenmiştim. Acaba
evsiz kalacağımız gerçeğinin farkına ancak elimizde ıvır zıvır-
larımızla dolu çantalarımızla kaldırımında dikildiğimiz anda mı
varacak diye düşündüm.

Atkıyı ve eşofman üstümü çıkarıp en sevdiğim askılı tişör-
tümle kaldım, mutfığa yönelip bir tencerede su ısıtmaya başla-
dım. Ardından duvara dayanmış iki yatağa doğru yöneldim.

Keira’yla yataklarımızı kartonları yapıştırarak yaptığımız
bir duvarla ayırıyorduk. Ben altın rengi minik ışıklarla süsledi-
ğim kendi tarafımı elimden geldiğince hoş ve düzenli tutmaya
çalışıyordum. Karalamalarıyla dolu bir Manhattan haritasının
yanı sıra Hideo Tanaka’nın yer aldığı dergi kapakları, güncel

Warcross amatör lig skor tabloları ve çocukluğumdan kalma bir Noel süsü duvarımı boydan boya dolduruyordu. Bunlar dışındaki tek eşyam da babamın eski resimlerinden elimde son kalanıydı ve yatağın yanına dikkatlice dayanmıştı. Tuval renklerle âdetâ patlıyordu; kalın ve pürüzlü boya sanki hâlâ ıslakmış gibiydi. Eskiden babamın resimlerinden çok daha fazlası vardı elimde ama zaman içerisinde, çaresiz kaldıkça bunları satmak ve onun yokluğunda hayatta kalabilmek için babamın hatıralarından ayrılmak zorunda kalmıştım.

Yatağım, üzerine pat diye çökünce itiraz edercesine tiz bir ses çıkardı. Tavan ve duvarlar sokağın karşısındaki içki dükkânından yansıyan neon mavi renkle kaplıydı. Hareketsizce yatarak uzaktan bir yerlerden gelen düzenli siren seslerini dinledim; gözlerim tavandaki eski bir su lekesine sabitlenmişti.

Eğer babam burada olsaydı moda profesörü tavırlarıyla söylenip durur ve kavanozların içinde fırçalarını yıkıyor olurdu. Belki de ilkbahar sınıflarının ders programları ya da New York Moda Haftası planları üzerine kafa yorardı.

Başımı evin içine doğru çevirip sanki hiç hastalanmamışçasına en sağlıklı hâliyle buradaymış gibi, uzun ve ince silüetin eşikteki ışığın altında durduğunu; yüzünde hayalci bir ifade olduğunu, maviye boyalı gür saçlarının karanlığın içinde gümüş gibi parıldadığını, sakallarının titizlikle düzeltilildiğini ve siyah çerçeveli gözlüğünün gözlerinin etrafını çevrelediğini hayal ettim. Sağ kolunu boydan boya kaplayan renkli dövmelemlerini gösteren siyah tişörtünü giyiyor olurdu; elleri ve saçındaki boya lekeleri hariç, görüntüsü kusursuz bir zevki yansıttı, ayakkabıları boyalı, pantolonu jilet gibi ütülü olurdu.

Sandalyede bacaklarımı sallayarak oturup sarılmış oldukları bandajlara bakarken, babamın saçlarıma geçici boya sürdüğü günün anısıyla kendi kendime gülümsedim. Okulda birisi beni çukura itince en sevdiğim kotumun dizleri yırtıldığı için, eve kadar ağlayarak gelmişim. Geldiğimde yanaklarımda hâlâ gözyaşı lekeleri duruyordu. Babam çalışırken kendi kendine

mırıldanıyordu. İşini bitirdiğinde elime bir ayna tutuşturmuştu ve sevinçle soluğumu tutmuştum. Burnuma hafifçe dokunup *tam bir Givenchy, kesinlikle son moda, demişti. Kıkırdamıştım. Özellikle de şu şekilde topladığımızda. Gördün mü? Saçlarımı tepeden bir atkuyruğu yapmıştı. Buna fazla alışma, birkaç yıkamadan sonra geçecek. Hadi şimdi gidip pizza yiyelim.*

Babam eski okulumun üniformasının, New York'un yüzündeki bir sivilceye benzediğini söylerdi. Dünya, gerçekte olduğundan çok daha iyi bir yermişçesine giyinmem gerektiğini söylerdi. Ne zaman yağmur yağsa çiçek alır ve evimizi onlarla doldururdu. Resim yapma seansları boyunca ellerini silmeyi unuturdu ve evin her yerinde rengârenk parmak izleri bırakırdı. Azıcık maaşını bana aldığı hediyelere, resim malzemelerine, hayır işlerine, kıyafetlere ve şaraplara harcardı. Çok sık kahkaha atardı, çok çabuk âşık olurdu ve çok rahat içki içerdi.

Sonra ben on bir yaşındayken bir akşamüstü eve gelmişti, kanepeye oturmuş ve ifadesiz gözlerle boşluğa bakmıştı. Doktor randevusundan dönmüştü. Altı ay sonra da öldü.

Ölümün, şimdiki zamanla geleceğiniz arasında dikkatlice çizdiğiniz tüm çizgileri kesip atma gibi bir huyu vardı. Mezuniyet gününüzde babanızın yurt odanızı çiçeklerle doldurmasına giden çizgiyi. Sizin gelinliğinizi tasarladığı çizgiyi. Her pazar gelecekteki evinize akşam yemeği için geldiği ve detone sesiyle söylediği şarkılarla gözlerinizden yaş gelene kadar güldüğünüz çizgiyi. Bende bu çizgilerden yüz binlerce vardı ve bir gün bunların hepsi parçalanarak beni babamın hastane faturalarıyla, kumar borçlarıyla baş başa bırakmıştı. Ölüm bana öfkemi yönlendirebileceğim bir alan bile tanımamıştı. Yapabildiğim tek şey gökyüzüne bakakalmaktı.

Babamın ölümünden sonra onun görünüşünü taklit etmeye başlamıştım. Vahşi, doğal olmayan renklerde saçlar (paramı çarçur etmeye hevesli olduğum tek şey kutularca saç boyasıydı) ve kol dövmelemleri (babamın eski dövmeçisi acıdığı için benden para almıyordu).

Başımı çevirip sol kolum boyunca uzanan dövmelemeime baktım ve ardından elimi hafifçe resimlerin üzerinde gezdirdim. Bileğimden başlayıp omzuma kadar uzanıyorlardı. Mavinin ve turkuazın parlak tonları, altın rengi ve pembe şakayık çiçekleri (babamın en sevdikleriydi), okyanus dalgaları arasından yükselen modern tarzda binalar, müzik notaları ve yıldızları izlememiz için babamın bizi kırsala götürdüğü geceleri hatırlatan uzay boşluğundaki gezegenler. Bunların hepsi sol köprücük kemiğim boyunca uzanan bir yazıyla, babamın bana sürekli tekrarladığı ve her şey kötü gittiğinde kendi kendime söylediğim bir mantarayla bitiyordu.

Her kilitli kapının bir anahtarı vardır.

Her sorunun bir çözümü vardır.

Onu alıp götüreren sorun dışındaki her sorunun... Şu an içinde boğuştuğum sorun dışındaki her sorunun... Bunun düşüncesi bile neredeyse kıvrılıp gözlerimi kapatmama ve o tanıdık karanlık yere gitmeme sebep olacaktı.

Kaynayan suyun sesi beni düşüncelerimden tam zamanında kopardı. *Ayağa kalk, Emi*, dedim kendi kendime.

Yataktan güçlükle kalkıp mutfağa gittim ve bir paket hazır noodle arandım. (Bu akşamki yemek maliyeti: 1\$) Yemek zulamdan bir paket makarna eksilmişti. Televizyona (ikinci el TV: 75\$) yapımış hâlde kanepede oturmaya devam eden Keira'ya baktım. İç çekerek noodle paketini açtım ve kaynayan suya attım.

Binanın bir yerlerinden müzik ve parti sesleri geliyordu. Tüm yerel kanallar Açılış Töreni'yle ilgili yayınlar yapıyordu. Keira geçen senenin önemli anlarını gösteren bir kanalı açtı. Görüntü daha sonra Tokyo Dome'un* üst kısımlarında oturan ve hangi takımın neden kazanacağını hararetle tartışan beş yorumcuya döndü. Altlarında, ışıkları kısılmış arenada, elli bin kadar taraftar çığlıklar atarken spot ışıkları kırmızı ve mavi renklerde dönerek üzerlerinden geçiyordu. Tavandan altın konfetiler yağıyordu.

* Tokyo Dome: Tokyo'da yer alan, tavanı kubbe şeklinde devasa bir stadumdur. -çn

“Hepimizin de mutabık olduğu tek şey, şimdiye dek bu seneki gibi bir joker oyuncu sıralaması görmemiş olmamız!” dedi yorumculardan birisi; gürültünün içinde sesi daha iyi duyabilmek için parmağını kulağına sokmuştu. “Bir tanesi kendi yetenekleriyle çoktan şöhret oldu bile.”

Diğerleri başlarıyla onaylarken ikinci yorumcu, “Evet!” diye bağırdı. Arkalarındaki ekranda bir oğlanın görüntüsü belirdi. “DJ Ren, manşetlerde ilk kez Fransa’nın *yeraltı* müziğindeki en yeni ve en popüler isimlerden biri olarak yer almıştı. Şimdiyse Warcraft onu *yerüstü* bir isim yapacak!”

Yorumcular bu seneki yeni oyuncularını tartışmaya döndükleri sırada kıskançlıkla yutkundum. Her sene gizli bir komite tarafından seçilen elli kadar amatör oyuncu veya beklenmedik çıkış yapan isimler, takım seçmelerine aday gösterilirdi. Bana göre dünyadaki en şanslı kişilerdi bunlar. Sabıka kaydım beni bu adaylıklardan otomatikman diskalifiye ediyordu. “Biraz da bu seneki oyunların ne kadar *izleneceğinden* bahsedelim. Sizce bu sene rekor kırar mıyız?” dedi ilk yorumcu.

“Görünüşe göre şimdiden kırdık bile,” dedi üçüncü kişi. “Geçen sene final turnuvasını toplamda üç yüz milyon izleyici seyretmişti. Üç yüz *milyon!* Bay Tanaka gurur duymuş olmalı.” Konuştuğu sırada arkadaki ekran yeniden değişerek önce Henka Games logosunu, ardından da Warcraft’un yaratıcısı Hideo Tanaka’nın videosunu göstermeye başladı.

Üstünde kusursuz bir smokin, kolunda genç bir kadınla, bir hayır balosundan çıkarken görüntülediği bir videoydu. Paltosunu kadının omuzlarına örtmüştü. Yirmi bir yaşında olan birine göre fazlasıyla incediklikli biriydi ve çevresinde flaşlar patlarken elimde olmadan ekrana doğru biraz eğildim. Geçen son birkaç yılda Hideo uzun boylu ve ince yapılu ergen bir dâhiden, delici bakışlara sahip zarif bir genç erkeğe dönüşmüştü. Çoğu kişi onun kişiliğini tanımlarken *nazik* diye bahsederdi. En yakınındaki kişiler dışında hiç kimse onu tam olarak tanımazdı ama dergi kapaklarında yer almadığı tek bir hafta bile yoktu; ya şu ünlüyle

ya da bununla çıkıyor ve bu da onu akla gelebilecek her listenin birinci sırasına yerleştiriyordu. En genç. En yakışıklı. En zengin. Evlilik için en uygun.

“Bu geceki açılış maçındaki seyircilerimize bir göz atalım!” diye devam etti yorumcu. Ekranda bir rakam görününce hepsi birden alkışlamaya başladı. *Beş yüz yirmi milyon*. Bu sadece Açılış Töreni rakamıydı. Warcross kesinlikle dünyanın en büyük organizasyonuydu.

Noodle kabını alıp kanepeye yerleştim ve görüntüleri izlerken yemeye başladım. Tokyo Dome’a çılgık çılgıca giren hayranlarla yapılan röportajlar yayınlanıyordu; insanlar yüzlerini boyamışlardı ve ellerinde kendi yaptıkları posterleri taşıyorlardı. Teknik bağlantıları kontrol eden çalışanların görüntüleri geçti. Bu geceki oyuncuların fotoğraflarını ve videolarını gösteren, olimpiyatlarda yapılanlara benzer belgeseller yayınlandı. Tüm bunlardan sonra oyunların görüntüleri dönmeye başladı. İki takım, Warcross’un sonsuz sanal evreninde bir sonuç elde etmek için savaşıyordu. Kamera, tezahürat eden kalabalıktan özel kulislerinde bekleyen profesyonel oyunculara çevrildi. Bu gece hepsinin gülümsemesi kocamandı, kameraya el sallarken gözleri beklentiyle parlıyordu.

Nedense kendimi birden kötü hissettim. Ben de orada olabiliyordum, onlar kadar iyi olabiliyordum; tabii tüm gün oynayabilecek kadar zamanım ve param olsaydı. Bunu biliyordum. Fakat buradayım, ufak bir kaptan hazır noodle yiyordum ve polis başka bir ödül duyurana kadar nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordum. İnsanın mükemmel bir hayatı olması nasıl bir histi acaba? Herkes tarafından sevilen bir yıldız olmak? Faturalarını zamanında ödeyebilmek ve her istediğini almak?

Keira sessizliğimizi bölerek, “Ne yapacağız, Em?” diye sordu. Sesi derinden geliyordu. Ne zaman tehlikeli bir duruma girsek, sanki bizi kurtarmak benim sorumluluğummuş gibi bana bu soruyu sorardı ama bu gece ona cevap vermeyi reddederek televizyona bakmayı sürdürdüm. Şu anda toplam on üç dolarım olduğunu göz önüne alırsak şimdiye kadarki en kötü durumumdu bu.

Arkama yaslanıp zihnimi düşüncelerimin akışına bıraktım. Ben iyi, hatta muhteşem bir hackerdım ama bir işe giremiyordum. Bunun için ya fazla genç ya da fazla suçlu bulunuyordum. Kim hüküm giymiş bir kimlik hırsızını işe almak isterdi ki? Bilgilerini çalabileceğinizi düşünürken aletlerini size kim tamir ettirirdi ki? Sicilinizden silinemeyen, ıslahevinde geçirilen dört ayın ve iki yıl boyunca herhangi bir bilgisayara dokunmama cezasının sonucunda bu oluyordu işte. Elbette bu durum hacklediğim telefonu ve gözlüğü kullanmama engel olmuyordu ama iyi yapabileceğim gerçek işlere başvuramıyordum. Bu daireyi kiralamak için bile zar zor izin alabilmıştık. Şimdiye dek bulabildiğim tek şey ara sıra çıkan ödül avcılığı ve yarı zamanlı garsonluk işiydi, ki bu da tüm lokantalar otomatik garson almaya başladığı için yakında sona erecekti. Bunların dışında artık yapabileceklerim sanırım bir çete için çalışmak ya da bir şeyler çalmak olacaktı.

İşler o duruma gelebilirdi.

Derin bir nefes aldım. "Bilmiyorum. Babamın son resmini satacağım."

"Em..." diye başladı Keira ama sonra sustu. Bunun anlamsız bir teklif olduğunu o da biliyordu. Dairemizdeki her şeyi satsak bile ancak beş yüz dolar toparlayabilirdik. Bu, Bay Alsole'un bizi sokaklara atmasına engel olacak bir miktar değildi.

Midemde tanıdık bir bulantı yükselirken köprücük kemiğimdeki dövme için elimi kaldırdım. *Her kilitli kapının bir anahtarı vardır.* Peki ya bu seferkinin yoksa? Ya bu seferkinden kurtulamazsam? Bu kadar parayı zamanında elde etmemin hiçbir yolu yoktu. Seçeneklerim tükenmişti. Paniğimi bastırdım, zihnimi kötü düşüncelerden arındırmaya çalıştım ve nefesimi düzene sokmak için kendimi zorladım. Bakışlarım televizyondan uzaklaşarak pencereye kaydı.

Şehrin neresinde olursam olayım eski koruyucu aile evimin hangi yönde olduğunu daima biliyordum ve kendimi bıraktığımda, bu dairenin kaybolup yerine o evin karanlık, dar koridorlarının ve soyulmuş, sarı duvar kâğıtlarının geçtiğini hayal

edebiliyordum. Büyük çocukların beni o koridorda kovaladığını ve bir yerlerim kanayana kadar bana vurduklarını görebiliyordum. Tahtakurularının ısırıklarını hatırlıyordum. Bayan Devitt yüzüme vurduğunda hissettiğim acıyı anımsıyordum. Babamın beni buradan kurtardığını hayal ederken yatağında sessizce ağladığımı duyabiliyordum. Kaçarken tırmandığım tel örgüleri parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum.

*Düşün. Bunu çözebilirsin. Zihnimde inatçı, küçük bir ses yan-
kılıandı. Bu senin hayatın olmayacak. Sen sonsuza dek burada kalmaya
mahkûm değilsin. Sen baban değilsin.*

Televizyonda, Tokyo Dome'un ışıkları karardı. Tezahürat ku-
lakları sağır edici bir kükremeye dönüştü.

"Bu geceki Warcross Açılış Töreni'nden yaptığımız oyun ön-
cesi yayının sonuna geldik!" diye haykırdı yorumculardan biri
boğuk bir sesle. Hepsi birden elleriyle zafer işareti yaptılar. "Ev-
den izleyen seyircilerimiz, şimdi gözlüklerinizi takma ve *yılın-
en-önemli-olayı* için bize katılma zamanı!"

Keira gözlüğünü çoktan takmıştı. Açılır kapanır yemek masa-
mızın üzerinde duran gözlüğüme doğru yöneldim.

Bazı insanlar hâlâ Warcross'un aptalca bir oyun olduğunu
söylüyordu. Diğerleriye bir devrim olduğunu. Fakat benim
için ve milyonlarca başka insan için dertlerimizi unutmaman tek
mükemmel yoluydu. Ödülümü kaybetmişim, ev sahibim yarın
sabah yine parası için bağırıp çağırmaya gelecekti, ayaklarımı
sürüye sürüye garsonluk işine gidecektim ve birkaç gün içinde
gidecek hiçbir yerim olmadan kendimi sokaklarda bulacaktım...
Fakat bu gece herkesle birlikte içeride olabilirdim, gözlüğümü
takıp büyüün gerçekleşmesini izleyebilirdim.